

# LUKTO FAVORA AL LA HOMOJ

La antaŭa ĉapitro montris, ke Henri Micard ne konsideris limiga sian profesion kaj ankaŭ helpis la homojn ekster la lernejo, en la vilaĝo. Sed ankaŭ ekster la vilaĝo, ekster la departemento li agadis.

La instruisto Micard opiniis sian profesion tre grava ĉar la estonteco de la mondo, de la homo fontas el la lernejo. La respondeco de la instruisto estas granda. La infanon oni ne premu per tutepretaj ideoj, sed oni donu al li la bazajn konojn kaj la rimedojn juĝi tiamaniere ke fariĝinte homo li ne estu instrumento uzita de iu aŭ alia grupo socia, politika aŭ religia sed elektu mem sian sintenon en la vivo. Nur per kulturo la homo povas atingi liberecon. Instruado estas tro grava por esti la afero de iu ajn, ie ajn, iam ajn. Oni devas serĉi la plej bonajn instrumentojn, adapti ilin al la evoluo de la mondo, al la celo atingota. Pro tio la instruistoj devas grupiĝi en profesiaj rondoj kaj defendi la rajtojn de la infanoj al kulturo. Ili ankaŭ devas peti, se necese postuli, kondiĉojn favorajn al tia instruado. Pro tio Micard tre frue aliĝis al sindikato kaj, ĉar li opiniis, ke kulturo disradiu ekster la muroj de la lernejo al tiuj, kiuj ne havas la eblon plukulturigi, li ankaŭ aliĝis al kulturaj asocioj. Sed Micard ne povis esti nur ano de grupo. Ĉar li eniris asocion pro precizaj opinioj, li tuj defendis siajn ideojn en tiu asocio. Li neniam estis nur « ĉeestanto » sed « partoprenanto ».

Ek de siaj unuaj profesiaj jaroj, Henri Micard aniĝis al la « Unueca Sindikato ». Li tuj aktivis, ne hezitis publike diri sian opinionon eĉ antaŭ kontraŭuloj. En 1924 antaŭ 500 sindikatanoj el kiuj multaj konsilis al li prudentecon, li defendis la « saman salajron por ĉiuj instruistoj », malnovaj aŭ novaj. Li opiniis tion justa kaj pro tio sentime diris tion al ĉiuj. Poste, ĝis 1954, li estis unu el la administrantoj departementaj de la Nacia Sindikato de la ĝeinstruistoj, kaj dank'al li la kunvenoj estis ĉiam vivoplenaj ĉar li ne konsentis, ke multaj sindikatanoj estis nur kotizantoj. Kaj li provis skui la ne sufiĉe agantajn gekolegojn kaj entuziasmigi ilin. Unu tagon, nacia respondeculo venis al departementa asembleo. Li deziris saluti Micard sed ne konis lin. Kolego diris al li : « Vi ne eraros. Micard estas tiu, kiu plej laŭte protestas. » Eĉ kiam li ne plu respondecis pri la sindikato, li ĉeestis ĉiujn kunvenojn kaj ĉiam laŭte diris sian penson.

Kreinto de la « Vilaĝa Kulturdomo » de Epineux-le-Séguin, li ankaŭ interesiĝis pri similaj aktivaĵoj sur la departementa tereno kaj estis administranto de la departementa sekcio de la « Fédération des Œuvres Laïques » (F.O.L.). Lia tiutema laboro estis oficiale rekompensita per atribuo de medalo okaze de la centjara datreveno de la Franca Ligo por Instruado. Li ĉiam estis tre atente aŭskultata kaj oni petis de li konsilojn eĉ el aliaj departementoj. Kiam, jam malsana, kaj ne kapabla agi kiel antaŭe, li deziris ekŝiĝi, liaj kolegoj rifuzis. Ĝis sia morto li daŭre estis unu el la gvidantoj de tiu asocio kaj eĉ el sia lito interesiĝis pri ties aktivaĵoj.

Henri Micard deziris kontribui al la feliĉo de la homoj ĉefe de tiuj, kiuj malfacile perlaboras sian ĉiutagan vivon, ne ĉiam ricevante ĝustan kompenson de sia laboro. Li interesiĝis pri ĉiuj formoj de tiucela batalo kaj ankaŭ pri politiko. Tuj post la disiĝo de

la socialista partio en Tours, li aniĝis al la Komunista partio. Sed ĉar li ne tie trovis la tute liberecan etoson al li necesan, li aniĝis al la socialista partio. Ankaŭ sur la politika tereno li estis batalanto. Li organizis kunvenojn, kontraŭdiris la politikajn kontraŭulojn okaze de iliaj publikaj kunvenoj. Ankaŭ tiuokaze li montris la maljustaĵojn kaj la malverojn.

Sed li ne partoprenis la politikan batalon nur por defendi ideojn. Por Micard ideo valoris ne nur per si mem sed eĉ pli valoris kiam oni ĝin povis konkretigi. Li ĉefe estis agemulo, realiganto, organizanto. Pro tio li provis apliki siajn ideojn en sia vilaĝo mem. Li jam multe faris favore al la individuoj. Sed li deziris fari ion, ankaŭ favore al la vilaĝanaro. Tiucele estis necese, ke li fariĝu vilaĝa magistratano. Tion li provis, kaj unufoje sukcesis. Nur unufoje, kio ŝajnas stranga tiom granda estis lia sindonemo. Sed en vilaĝetoj, oni ofte malfidas la progresemulojn eĉ se oni profitas iliajn farojn. Kion Henri Micard deziris fari per sia eventuala partopreno en la administrado de la vilaĝo ? Ni lasas al li la parolon, dante liajn proprajn skribaĵojn, kiuj montras kia estis la homo : « Por tion realigi, necesas granda bonvolemo kaj komprenemo. Por ke realiĝu projekto ne sufiĉas kvaronhora preparolo en kunveno. Oni ĝin studu ĝisfunde. Oni ĝin pridiskutu, kun ĉiuj specialistoj. Oni incitadu la administraciojn. Unuvorte oni laboru, laboru kune. »

Micard ne provis kaŝi siajn opiniojn kiuj ne plaĉis al multaj vilaĝanoj. Li eĉ substrekis ilin : « Mi estas laikulo, ĉar mi neniam forgesis la vilaĝan publikan lernejon kiu faris min homo respektanta ĉiujn kredojn kaj opiniojn. Mi estas socialisto ĉar mi profunde opinias ke la socialistaj solvoj alportos al la malpaca mondo pacon kaj feliĉon. »

Ankaŭ en tiu agado sindikata kaj politika multe helpis Sino Micard. Ĉar gesoj Micard ne lasis la laboron al la aliaj (li eĉ parte konstruis sian domon !). La kelkaj vesperoj pasigitaj hejme ne estis dediĉitaj al ripozo. La skribomaŝino estis alportita sur la tablo. Micard tajpis stencilojn por cirkuleroj. Poste funkciis la hektografilo. Sino Micard kolektis la cirkulerojn kaj ilin metis en kovertojn por, ke ili estu sendataj la postan tagon. Eventuale dum la ferioj ankaŭ helpis la infanoj.

En 1959 okaze de elektado, Micard skribis sur la bulteno sendita al ĉiuj balotantoj : « Mi estas 62 jara : multaj zorgoj min superŝutas ; mi do havas neniun ambicion krom la deziro decidi miajn lastajn jarojn al servado al miaj samvilaĝanoj ». Kaj fakte, ekstere de la vilaĝo estraro, li servis. Kaj Sro Guillot, reprezentanto de la Akademia Inspektoro, tute prave diris apud lia tombo :

« Jes, Sro Micard, vi utile laboris ; vian mision vi plensukcese plenumis, kaj sur la homa vojo vi postlasis spurojn, kiujn la postvenantoj certe sekvos. La loĝantoj de tiu vilaĝo al kiu vi dediĉis viajn fortojn kaj kiuj hodiaŭ manifestas sian dankemon, via kolegaro, kiu per sia ĉeesto montras sian estimon al vi, la infanoj de Epineux, kiuj ankoraŭ longtempe profitos per via sindonemo, ne forgesos. »

Jes, certe, ankaŭ ili ne forgesos vin, Micard.